

До Върховния административен съд
адм.д. № 316/2020г., трето отделение (вр. с адм.д. № 502/2018г. на Адм. съд – Варна)
edocuments@sac.justice.bg

СТАНОВИЩЕ за с.з. на **21.10.2020г. от 14:00ч.**

от Юлиан Атанасов Чолаков, представляващ
Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум за Морската
градина и крайбрежната зона на град Варна чрез подписка
адрес: бул. „Владислав Варненчик“ № 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004

Уважаеми Върховни съдии,

Настоящото становище е изпратено по електронната поща на адрес
edocuments@sac.justice.bg с pdf файл, подписан с КЕП.

Моля да се даде ход с ясното съзнание, че делото е политическо, при това със силен задкулисен, за да не кажа мафиотски елемент, но причината за това обстоятелство не е в инициативния комитет, нито в 33000-те варненци, подписали през 2013г. подписката за местен референдум с въпроси относно териториалната цялост на Морската градина и градоустройственото бъдеще на крайбрежната зона на град Варна.

Поддържахме искането за отмяна заради пороци по чл.239 т.1, 3, 4 и 6 от АПК, заедно с направените уточнения. Основанията за отмяна са посочени в самото искане от 03.10.2019г. Допълнения и уточнения са правени в молбата от 06.11.2019г. – по чл.239, т.1 от АПК, в становището за с.з. на 03.06.2020г. – по чл.239, т.6 от АПК и в настоящото становище – по чл.239, т.4 от АПК. Ето защо **моля** същите да се докладват, приемат и приобщат към материалите по делото, ведно с приложените към тях доказателства, както и изисканите от Адм. съд – Варна във връзка с молбата ни от 22.05.2020г. и в изпълнение на дадените от съда указания в с.з. на 03.06.2020г. В случай, че са представени и налице поисканите доказателства, нямаме нови доказателствени искания.

Допълнения и уточнения по основанията за отмяна.

Чл.239 т.4 от АПК. Разпоредбата гласи, че актът подлежи на отмяна, когато между същите страни, за същото искане и на същото основание е постановено друго влязло в сила решение, което противоречи на решението, чиято отмяна се иска.

В искането за отмяна от 03.10.2019г. е посочено, че Решението по адм.д. № 502/2018г. на Адм. съд – Варна в отделни свои части противоречи на прехождащото го решение по адм.д. № 1540/2016г. на същия съд. Ако обаче в правния мир липсваше решението по адм.д. № 1540/2016г., нямаше да го има и решението на ОбС, предмет на оспорване по адм.д. № 502/2018г. Нямаше да го има и решението по адм.д. № 502/2018г., чиято отмяна се иска.

Налице е противоречие. В решението по адм.д. № 1540/2016г. **съдът преценява** като ирелевантен за спора въпросът за броя на избирателите към 29.04.2013г. и дали коректните записи в подписката, които са 14 854 представляват 1/10, 1/20 или по-малко от гражданите с избирателни права, с правния аргумент, че това са въпроси, които следва да бъдат предмет на обсъждане и становища на водещата комисия по ал.1 на чл.30, респ. постоянните комисии и кмета по ал.2 на чл.30 от ЗПУГДВМС и съответно, предмет на решение на ОбС – Варна.

В решението по адм.д. № 502/2018г. тричленният състав **пронизира** високомерно аналогичното становище на ИК относно необходимостта от собствени преценки от комисииите, кмета и членовете на ОбС, които следва да бъдат обективирани в решението на ОбС – Варна. Това означава, че аргументите и констатациите в решението по адм.д. № 1540/2016г. не се ценят от ОбС, нито от съдебния състав по адм.д. № 502/2018г., което освен основание по чл.239, т.4 от АПК, е и признак за политическа корупция. **Защото правните констатации в мотивите на съдебния акт по отношение на тълкуването и прилагането на нормативната уредба са задължителни за административния орган, а на основание чл.124 и 125, ал.1 от Конституцията – и за всички съдилища.**

Относитими тълкувателни решения.

С оглед, че голяма част от текста на чл.239 от АПК е пренесен от Гражданския процес, както и на основание чл.144 във вр. с чл.249 от АПК и чл.124 от Конституцията, в случая са приложими както тълкуванията на чл.239 от АПК от колегиите на ВАС, така и тълкуванията на чл.303 от ГПК от колегиите на ВКС.

1. В ТР № 6 /25.11.2010г., ОС на колегиите на ВАС намира, че отмяната по чл.239 от АПК, вкл. по т.4, се свързва с принципа на дирене на обективната истина и цели да го обезпечи. При анализирането на въпроса кога е налице пълен идентитет между две съдебни решения на една инстанция, в ТР е посочено, че *„Това е, когато страни, предмет и основание са абсолютно еднакви, като за исковото производство може да се приеме, че и когато предметът на едното дело се включва в предмета на другото дело.“*

Производството по адм.д. № 1540/2016г. на Адм. – Варна е именно **исково**, по реда на глава XV, раздел II на АПК, „Защита срещу неоснователни бездействия“. Става въпрос за бездействие на органа по задължение за извършване на фактически действия, произтичащо пряко от нормативен акт. **В случая предметът на адм.д. № 1540/2016г. е неизбежна част от предмета на адм.д. № 502/2018г.**

2. В по-новото ТР № 7/2014 от 31.07.2017г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на ВКС казусът е разтълкуван по такъв начин, че обхваща процесният. Според това актуално тълкуване, фактическият състав на аналогичната разпоредба на чл.303, ал.1, т.4 от ГПК е налице *„не само при пълен обективен и субективен идентитет по отношение на предмета и страните по делата, но и когато са разрешени по различен начин правните въпроси, включени в предмета на делото, по който се формира сила на пресъдено нещо. Основанието на чл.303, ал.1, т.4 от ГПК ще е налице, когато разрешаването на спора по единия иск – обусловената претенция имплицитно съдържа в себе си произнасянето по другия иск – обуславящата претенция и разрешенията по обуславящия спор си противоречат“.*

За илюстрация, абсурдно е при тълкуването на една и съща нормативна уредба, според единия съдебен състав преценката по отношение броя и достатъчността на коректните записи в подписката да е предмет на обсъждане от общинските съветници и кмета, и предмет на решение на ОбС – Варна, а другият съдебен състав да **иронизира същата теза**.

В ТР № 7/2014 се акцентира и върху тълкуването, че *„за разлика от хипотезата, при която обективното твърдение на производствата е резултат от еднаквите спорни предмети, в разглеждания случай обективният идентитет не се изразява в еднакъв предмет на делата, те имат различни спорни предмети, но предметът на обусловеното дело инкорпорира в себе си този на обуславящото дело. Въпреки различието в спорните предмети, между диспозитивите на двете решения възниква съотношение, по силата на което предметът на единия диспозитив имплицитно се включва в предмета на другия диспозитив. Разрешаването на спора по обусловения иск е предпоставено от установителното действие на силата на пресъдено нещо по постановеното преди него (преди решението, чиято отмяна се иска) влязло в сила решение по преюдициалното правоотношение, което му противоречи. Предметите на двете решения са в съотношение, при което правото по обусловеното решение е мълчаливо отречена правна последица от предмета на решението по обуславящия иск.“*

Това означава, че когато предметът да едното дело включва и съдържа имплицитно предмета на другото, **разрешаването на спора се предпоставя** при наличие на влязло в сила преюдициално правоотношение със силата на пресъдено нещо, а евентуалното противоречие с решението, чиято отмяна се иска, е валидно основание за отмяна.

Такъв е и настоящият случай.

В Решение № 2420/29.11.2016г. по адм.д. № 1540/2016г. на Адм. съд – Варна е направен обстоен анализ на относимите правни норми. То е потвърдено от ВАС и е в законна сила на 11.01.2018г. Оспорваното Решение № 1053-1 от 22.01.2018г. на ОбС – Варна, видно от разпоредителната му част, е прието в изпълнение на Решение № 446/11.01.2018г. по адм.д. № 4163/2017г. на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 2420/29.11.2016г. по адм.д. № 1540/2016г. на Адм. съд – Варна, поправено с Решение № 430/10.02.2017г. по същото дело.

Доколкото съдебният акт представлява едно цяло, включващо мотиви и диспозитив, мотивите в решението по адм.д. № 1540/2016г. отразяват начина на формиране и формираната воля на съда, а диспозитивът е израз на вече формираната воля. Решението по адм.д. № 1540/2016г. на Адм. съд – Варна и потвърждаващото го решение на ВАС не са съдебна практика с незадължителен характер, която може да бъде преодоляна от тричленния състав по адм.д. № 502/2018г. на Адм. съд – Варна. Влязлото в сила решение по адм.д. № 1540/2016г. и неговите мотиви имат сила на пресъдено нещо и са задължителни както за административния орган, така и за съдебния състав по адм.д. № 502/2018г., независимо от **политическия характер с криминален привкус на казуса с крайбрежната зона на Варна, по който правителството и Бойко Борисов трайно и срамно мълчат.**

Други противоречия между решенията по адм.д. № 1540/2016г. и адм.д. № 502/2018г.

Освен посоченото по-горе противоречие, предмет на **ирония**, двете решения си противоречат и в следните свои части:

1. Според решението по адм.д. № 1540/2016г., влязло в сила на 11.01.2018г., разпоредбата на чл.30, ал.1 от ЗПУГДВМС задължава председателя на ОбС да действа в условията на **обвързана компетентност**. Тоест, в срок до три дни от постъпването на подписката да уведоми за нея общинските съветници, да определи водеща комисия за нейното обсъждане и насрочи заседание на ОбС в срок до един месец от постъпването ѝ. Председателят на ОбС обаче е бездействал не три дни, а 5 години, поради което е осъден.

Според решението по адм.д. № 502/2018г., председателят на ОбС е „невинен“. **„В хода на административното производство, което е продължило пет години“**, не председателят на ОбС, а жалбоподателят е бездействал, като по този начин е пропуснал своя златен 5-годишен шанс да поиска правилното изясняване на фактите.

Жалбоподателят бил бездействал 5 години, поради което е осъден.

5-годишната леност на председателя на ОбС е наречена „ход“, „ход на административното производство“, който „ход“ е прекъснат едва на 11.01.2018г. с влизането в сила на решението по адм.д. № 1540/2016г.

Когато нормативната уредба и съдебната практика се прилагат от съда без етика и морал, безцеремонно и със самочувствието, че в едноинстанционно производство няма институционен контрол върху актовете на съдии, забравили напълно мисията си на гаранти за спазването на основните права като неразделна част от правовата държава, тогава се стига до явни противоречия като това съдът по адм.д. № 1540/2016г. да прецени като неправилно 5-годишното бездействие на органа (по политически причини!), а тричленният състав по адм.д. № 502/2018г. да го оправдае (отново по политически причини!).

За правото на добра администрация въобще не става въпрос. За кариерния бонус „зам.-председател на съд“, тоест за кариерното израстване по същото време на председателя на тричленния състав съдия Мария Ганева, също не става въпрос. ЕС обаче задължава държавите членки да създадат процедура за търсене на отговорност от всички публични институции, когато със своите актове, действия или бездействия са нарушили правото на ЕС. Зачитането на основни права в Хартата на ЕС е задължение за всички институции, органи, агенции и служби на ЕС, във всички техни действия, както и за държавите членки, когато прилагат правото на ЕС. Хартата се прилага за всички „прояви на държавата“. Тя важи с еднаква сила както за органите на централната власт, така и за регионалните и местните органи и другите органи на публичната власт, когато те прилагат правото на Съюза. Защото спазването на основните права и върховенството на закона трябва да бъдат защитавани.

2. В решението по адм.д. № 1540/2016г. съответните относими правни норми са разтълкувани по следния начин: **„В условията на оперативна самостоятелност, на общинския съвет е предоставено правомощието да прецени основателността на предложението и с мотивирано решение да откаже произвеждане на референдум, с изключение на случаите по чл.27, ал.2 и изпълнено условие по чл.26, ал.2 от ЗПУГДВМС.“**

Според решението по адм.д. № 502/2018г., „Общинският съвет е сезиран с искане за произвеждане на местен референдум, което не съдържа подписи съобразно чл.27 ал.3 от ЗПУГДВМС и поради тази причина той взема решение в условията на оперативна самостоятелност.“

Тоест, според тълкуването в решението по адм.д. № 502/2018г., разпоредбата на чл.27, ал.2 плюс изпълнено условие по чл.26, ал.2 от ЗПУГДВМС е равнозначна на разпоредбата на чл.27 ал.3 от ЗПУГДВМС, което тълкуване е в очевидно противоречие с тълкуването на правните норми в решението по адм.д. № 1540/2016г.

3. Брой избиратели към 29.04.2013г. или 30.04.2013г.?

В решението по адм.д. № 1540/2016г. броят на избирателите се отчита към 29.04.2013г.

В решението по адм.д. № 502/2018г. съдът се позовава на данни за брой граждани с избирателни права и постоянен адрес на територията на общината към 30.04.2013г.

Предвид ежедневните значителни промени в общия брой на гражданите с избирателни права, разликата е съществена и може да бъде решаваща.

4. Според решението по адм.д. № 1540/2016г., броят на избирателите към 29.04.2013 г. и хипотезите на чл.27 ал.1 т.3 и чл.27 ал.2 ЗПУГДВМС са предмет на обсъждане и становища на водещата и на постоянните комисии.

Според решението по адм.д. № 502/2018г., ОбС е длъжен да се съобрази с протоколите на ГРАО без допълнителна проверка на данните в тях.

5. Според тълкуването в решението по адм.д. № 1540/2016г., както и според ЗПУГДВМС – чл.30 ал.1, определянето на водеща комисия за обсъждането на подписката, а съответно и изготвянето на нейното становище са действия, които са отделени и изнесени в самостоятелна алинея, заедно със задължението за уведомяване на общинските съветници и насрочването на заседание на ОбС.

Според решението по адм.д. № 502/2018г., „Обстоятелството, че в протоколите е посочен един и същ час на провеждане на заседанията, не влече порочност на приетото решение.“ Тук става въпрос за часа на общото заседание на всички комисии.

И т.н.

ИСКАНЕ. В случай, че се даде ход по същество, моля всички посочени доводи и обстоятелства, отнасящи се до основанията по чл.239 от АПК и уточненията по тях, да бъдат съобразени в процеса. Част от тях могат да са подходящи и за основания по **чл.146** и **чл.209** от АПК, които на пръв поглед са неотнормирани към настоящото производство, но опорочаването на административния процес и последвалия го съдебен процес са толкова всеобхватни, радикални и абсурдни, че заобикалянето им е невъзможно при изясняването на казуса и основанията по **чл.239** от АПК, но и посочването им на 100% е невъзможно, предвид тяхната неизчерпаемост като брой и необятен обхват.

Предвид изложеното в искането за отмяна, направените уточнения в молбата от 06.11.2019г., в становището от 03.06.2020г., в настоящото становище и с оглед събраните доказателства,

МОЛЯ да отмените влязлото в сила решение № 1368 от 03.07.2019г. по адм.д. № 502 от 2018г. на Адм. – Варна, тричленен състав и делото да бъде върнато за ново разглеждане в надлежния съд от друг състав, като посочите и откъде да започне новото разглеждане, както и да ни бъдат присъдени направените разноски за държавна такса в това производство.

МОЛЯ да ни бъде дадена възможност да представим писмена защита в срок, не по-късно от 14 дни след изготвянето на протокола от с.з. и предоставянето му на страните.

Гр. Варна, 21.10.2020г.

С уважение: Юлиан Чолаков
(подписано с КЕП)